

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejece v právní věci žalobce: **V. Q. N.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 2. 2025, č. j. 43 Az 8/2024-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany podal žalobce dne 28. 4. 2024. V rámci pohovoru v řízení uvedl, že je vietnamské národnosti, je ženatý a má tři děti. Jeho zdravotní stav je dobrý. Nemá žádné politické ani náboženské přesvědčení, nikdy nebyl trestně stíhán ani odsouzen, a to ani v České republice, ani v zahraničí. O mezinárodní ochranu požádal z ekonomických důvodů. V souvislosti s návratem do vlasti má obavy o své bezpečí kvůli věřitelům, neboť má dluhy, které nemůže splatit. Nic dalšího k věci neuvedl.

[3] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že podmínky pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany nejsou v případě žalobce splněny. K jeho obavám z věřitelů pak uvedl, že žalobce z jejich strany doposud žádným příkořím vystaven nebyl. Ochrana v domovském státu mu nebyla odepřena a ze shromážděných podkladů nic nenasvědčuje tomu, že by mu nebyla poskytnuta, pokud by se na úřady v zemi původu obrátil. Při lichvě poskytuje Vietnam ochranu jak v civilním,

tak i v trestním řízení. Pokud jde o otázku humanitárního azylu, krajský soud konstatoval, že z výše popsaných zjištění nevyplývají žádné mimořádné okolnosti zvláštního zřetele hodné a u žalobce se tak nejedná o případ, jenž by udělení této formy azylu umožňoval. Rozhodnutí žalovaného proto vyhodnotil jako zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právních otázek humanitárního azylu a doplňkové ochrany a pro celkovou nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nedostatečném vypořádání žalobních námitek ohledně všech forem mezinárodní ochrany. Přijatelnost své kasační stížnosti pak stěžovatel spatřuje v tom, že se krajský soud odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. V čem by mělo ono nebezpečí spočívat, eventuálně s jakými konkrétními rozhodnutími soudů by měl být napadený rozsudek v rozporu, stěžovatel neuvedl. Závěrem navrhl, aby byl tento rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že uplatněné námitky jsou vedeny výhradně v obecné rovině a nemají žádnou návaznost na azylový příběh stěžovatele. Napadený rozsudek považuje za správný a vyčerpávajícím způsobem odůvodněný. Navrhl proto, aby soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, eventuálně zamítl.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[8] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti formuloval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39. Za přijatelnou lze kasační stížnost považovat tehdy, pokud a) Nejvyšší správní soud považuje za potřebné vyjádřit se k zásadní právní otázce, b) je nutno sjednotit rozdílnou judikaturu krajských soudů, c) Nejvyšší správní soud považuje za vhodné učinit tzv. judikturní odklon, anebo d) krajský soud hrubě pochybil při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva, a toto pochybení mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení účastníků řízení.

[9] V projednávané věci spatřuje stěžovatel důvod přijatelnosti své kasační stížnosti v tom, že se krajský soud odklonil od judikatury Nejvyššího správního soudu, což by spadalo pod důvod uvedený v předchozím odstavci pod písmenem d). V čem by měl tento rozpor spočívat, však neuvedl, a nekonkretizoval ani rozhodnutí, s nimiž by měl být napadený rozsudek v rozporu. Nejvyšší správní soud pak *ex officio* žádný rozpor se svojí dosavadní judikaturou neshledal. Je tomu tak především proto, že stěžovatel v průběhu

pokračování

azylového řízení žádné azylově relevantní skutečnosti, jež by mohly spadat pod ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, netvrdil, takže nebylo co posuzovat.

[10] Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v důsledku nedostatečného vypořádání podmínek pro udělení humanitárního azylu. Ač tento důvod explicitně nezmínil při konkretizaci přijatelnosti kasační stížnosti, pokud by napadený rozsudek byl zatížen touto vadou, jednalo by se rovněž o důvod přijatelnosti podle písm. d). Ani v tomto bodu však Nejvyšší správní soud názor stěžovatele nesdílí. Krajský soud sice uvedenou otázku pojal v odstavci 36 svého rozsudku vcelku stručně a opřel se převážně o dostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srov. str. 5 jeho rozhodnutí), to však není chybou za situace, kdy stěžovatel v průběhu azylového řízení vůbec neuvedl, v čem by měla být jeho situace z osobního hlediska natolik výjimečná, aby odůvodňovala přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ani v tomto případě tak v zásadě nebylo, s čím se vypořádat. Pokud tedy jak žalovaný, tak i krajský soud dospěli k závěru, že situace, ve které se žalobce ocitl, je zcela běžná a nijak se nevymyká jiným obvyklým případům, byl tento závěr s ohledem na výše popsané okolnosti adekvátní.

[11] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[12] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ve věci neshledal okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by mohly vést k aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, a přiznání náhrady nákladů žalovanému.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. září 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu